

[Finn Paulsen.]

Vi må dernæst konstatere en ting til i denne situation, og det er, synes jeg, noget væsentligt, som netop understreger, at det haster. Det er dette, at byrderne ved disse forhold bæres af enkelte grupper. Det er klart, at sådanne forhold er egnet til at skabe bitterhed hos de pågældende. Det er de mange, der bor i saneringsmodne ejendomme; det er de mange unge, der skal stifte hjem; det er ældre mennesker, som har et rimeligt krav på en ordentlig bolig, og det er ikke mindst de mange familier med børn. Det er dem, der betaler gildet i den forstand, at de ikke har en passende bolig.

I andre lande er man væsentlig længere fremme. Jeg vil ikke bestride, at man skal vise varsomhed ved sammenligning de forskellige lande imellem, og det er meget muligt, at det for den enkelte er umuligt at tage alle de forhold i betragtning, der rettelig bør tages i betragtning. Mine bemærkninger sidst om Belgien havde den baggrund, at det faktisk er sådan i Bruxelles i dag, at man kan få de lejligheder, man vil have; der er ingen huslejekontrol, og der er frit byggeri. Der er ingen, der siger, at boligerne er billige, men de kan fås.

Jeg må også fremhæve, at mange andre lande jo, selv om de på visse punkter måske har fordele fremfor os, i mange tilfælde har haft ulemper; de er startet med et helt andet udgangspunkt og i mange tilfælde med de samme problemer: høj beskæftigelse, inflation o. s. v. Denne situation er erkendt, det fremgår af den højtærede statsministers åbningstale. Dér sagde den højtærede statsminister noget, som vi har hæftet os ved og stillet visse forventninger til. Den højtærede statsminister fremhævede 4 punkter. Han sagde, at det var regeringens opfattelse, at man skulle øge boligproduktionen til afhjælpning af bolig mangelen, at det var regeringens ønske at fortsætte rationaliserings- og billigørelsesbestrebelsene, og den højtærede statsminister nævnte for det tredje, at det var regeringens agt at drage omsorg for inddragning af arealer under inderzone og, hvad der er mindst lige så vigtigt, for den nødvendige byggemodning, og endelig sagde den højtærede statsminister, at man ville overveje at træffe forholdsregler med hen-

blik på en løsning af husleje problemerne, således at lejen i den ældre og nyere boligmasse kom til at stå i passende forhold til boligens værdi.

Det var den høje regering, der overordentlig saglig rigtigt rejste problemerne, og det er vel ikke unaturligt, at vi nu spørger: hvad er der sket med disse problemer? Det er værd at mærke sig, hvis vi går tilbage til boligdebatten i 1958, at den daværende højtærede boligminister brugte det udtryk, at det er uomgængelig nødvendigt at foretage en tilpasning af lejen i den ældre boligmasse. Det følger den højtærede statsminister op. Jeg husker, at den radikale ordfører dengang sagde, at den lovgivning, regeringen på den tid gennemførte, var en forberedelse til et frit boligmarked uden huslejerestriktioner. Man var faktisk kommet meget vidt i erkendelse af, at de hidtil fulgte veje ikke slog til, fordi man trods al god vilje, trods betydelig indsats år efter år måtte bøje sig for den kendsgerning, at der ikke var boliger nok — så kunne man have alle mulige forklaringer derpå.

Nu er det, vi spørger på baggrund af denne åbningstale: hvad har regeringen så foretaget sig, og har den ikke foretaget sig noget, hvad agter den da at gøre på disse bestemte områder: øget nybyggeri, billigørelse af boliger, inddragning af arealer under inderzone og byggemodning og en passende udligning af niveauerne i de forskellige boligkategorier? Det er med disse spørgsmål som med så meget andet politisk, at vi ikke er så forfærdelig uenige om målet; det er midlerne, det kniber med at komme til enighed om. Vi ønsker en øget boligproduktion, som den høje regering gør. Vi ser med hensyn til spørgsmålet om forøgelse inden for en kortere tid problemet først og fremmest som et arbejdskraftproblem. Nu sagde den højtærede boligminister noget om, at man havde den fordel i andre lande, at man dér havde en større arbejdsstyrke til rådighed for boligproduktionen, således forstod jeg det. Så spørger jeg den højtærede minister: hvorfor sørger den højtærede minister da ikke for, at vi får en større styrke til rådighed herhjemme, at der sker en anden fordeling af arbejdskraften? Vi er jo ikke relativt ringere stillet med arbejdskraft end, var det ikke Norge,